

יום ד', כ"ב באלול תשס"ז (05 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הסיפור היום אינו קשור הפעם לתאריך של היום, אלא לחודש אלול, שהוא חודש של חשבון-נפש, וחזרה במובנים שונים של המילה...

=הילדים רוברט וג'ראלד פינאלי הגיעו לישראל בתום מאבק ממושך להוצאתם מחזקת הכנסייה הקתולית. הורי השניים נרצחו בשואה, הילדים נמסרו למנזר, והכנסייה הקתולית סירבה להכיר ביהדותם, ולהחזיר אותם למשפחתם.
[ישראל 50: י"ד באב תשי"ג 1953]

"טור דה-פינאלי", סרטו של מיכה שגריר [2007] - עלילת הסרט מתחילה בסוף שנת 1943, העיר **גרנובל** בצרפת. ד"ר **פריץ ואנני פינאלי** מוסרים את ילדיהם - רוברט, בן השנתיים וחצי, וג'רלד, בן השנה וחצי - לשכנה קתולית, למשמורת. בפברואר 1944 נאסרים פריץ ואנני על-ידי סוכני גסטאפו, ומאז הם אינם נראים עוד. הרשומות מצביעות על כך שנספו באושוויץ. רוברט וג'רלד נמסרים לראש המנזר המקומי, אשר מפקידם בידי מנהלת גן היתומים של הכנסייה הקתולית בגרנובל. בתום המלחמה מבקשת קרובת משפחה כי הילדים יישלחו אליה **לניו-זילנד**, אולם בקשתה, כמו פניות נוספות של המשפחה, נתקלות בהתעלמות מצד בית היתומים. רוברט וג'רלד מוטבלים רשמית לנצרות. השנים שלאחר מכן הן שנים של מאבק קשה, ארוך ומתיש להשבת הילדים לחיק היהדות ולמשפחתם בישראל. המאבק כולל שנתיים של התכתבות מייגעת, צבועה, מתחסדת ומתחמקת, מצד הרשויות והכנסייה הקתולית, והליכים משפטיים הנמשכים כ-4 שנים כנגד ה'כס הקדוש' וחוגים רחבים בכנסייה.

בקיץ 1952 מכריע בית המשפט לטובת העברת הילדים לחזקת דודתם, אולם דווקא אז מסתבר, כי הילדים נעלמו מן המנזר והוברחו לספרד. **מהומה פוליטית וציבורית פורצת**, חוגים קתולים בצרפת קוראים למאמינים לדווח על מקום המצאם של הילדים. כומר ספרדי נענה לקריאה והילדים מחולצים מספרד ומוחזרים לצרפת. הכנסייה מפרסמת ש"ההיררכיה הקתולית פעלה למען השבת הילדים להוריהם" (החטיפה לא מוזכרת..). ילדי פינאלי, רוברט וג'ראלד, מגיעים לישראל, מאומצים על ידי דודתם, וגדלים יחד עם ילדיה בגדרה.

סוף 2004, יותר מ-50 שנה לאחר המעשה, **מפרסם** עיתון איטלקי מכתב ששלח **האפיפיור פיוס ה-12** לשליח הוותיקן בפאריס באוקטובר 1946 ובו ההנחיה, כי "ילדים יהודים שהוטבלו לנצרות אין להשיב למי שלא יוכל לגדלם בהתאם לדת הקתולית". כאן מתגלעים שני טיפוסים של ראשי הכנסייה הקתולית: האחד, קר ומחושב, אדיש לסבל היהודים ולמאורעות השואה; והשני, הומניסט, ליברל, הקשוב למצוקת היהודים ולסבלותיהם.

סתיו 2006, חצר בית היתומים הקתולי בגרנובל. **גד** (בן 66, פנסיונר מקריית חיים) ו**רוברט** (בן 69, **רופא בכיר בביה"ח סורוקה**) - האחים פינאלי - מתייצבים, בפעם הראשונה, מול עברם.

הסרט **טור דה פינאלי** מספר את סיפור מסעם של רוברט וגד פינאלי, אז ילדים והיום אנשים מבוגרים, אבות לבנים וסבים לנכדים, לאותם המקומות שהיו תחנות גיאוגרפיות

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', כ"ב באלול תשס"ז (05 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בשנים הקריטיות של ילדותם. הוא מפגיש את האחים פינאלי עם האנשים שלקחו חלק במאבק להצלתם ולגיבוש זהותם, ומנסה לחשוף מנקודת מבט עכשווית את סיפורם האישי.

מדליקי המשואות ביום השואה (תשס"ה)

שש משואות, המייצגות את שישה מיליון היהודים שנספו בשואה, הודלקו במהלך הטקס המרכזי לציון יום השואה והגבורה, המתקיים מדי שנה ביד ושם מיכאל (רוברט) פינאלי

מיכאל (רוברט) פינאלי נולד ב 1941, בגרנובל, צרפת. למיכאל אח קטן ממנו בשנה בשם גד (ג'ראלד).

בשנת 1938 היגרו הוריו של מיכאל מוינה לצרפת. כשהחל גרוש היהודים מצרפת, הפקידו ההורים את ילדיהם בבית הספר העירוני בגרינובל במטרה להסתירם. בפברואר 1944 נשלחו ההורים לאושוויץ, שם ניספו.

ידיד המשפחה העביר את הילדים לבית היתומים הקתולי "נוטר דאם דה ציון" Notre Dame de Sion. הם נמסרו לטיפול האישי של הגברת אנטואנט ברון מנהלת המוסד. בתום המלחמה דודותיהם של הילדים (אחיות האב) יצרו קשר עם אנטואנט ברון במטרה לקבל בחזרה את הילדים, אך אנטואנט ברון סירבה להחזיר את הילדים.

היא אף הטבילה את הילדים לנצרות בשנת 1948. לאחר שנכשל ניסיון של הדודות לקבל בחזרה לידיהם את הילדים הן החליטו לנקוט בפעולה משפטית. המשפט נמשך חמש שנים ובמהלכו הועברו הילדים ממוסד קתולי אחד למשנהו ואף הוברחו והוסתרו באיטליה ובספרד.

ביוני 1953 בית המשפט העליון בצרפת דחה את תביעותיה של אנטואנט ברון וביולי הוחזרו הילדים לצרפת ונמסרו למשפחתם.

הדודה, יהודית רוזנר, לקחה את הילדים אליה לישראל, לגדרה. רוברט, כיום בן 64, הוא מנתח בבית החולים סורוקה. לאשתו ולו, שני בנים ונכד.

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**